

[Aksel Larsen.]

Personer, der uden at være Medlemmer af de nævnte Sammenslutninger deltager i disses Møder, Optog eller lignende“.

Nu kan vi opstille et tænkt Eksempel og se, hvordan det vil virke. Vi kan udmærket vel tænke os, at unge Socialdemokrater, maaske ogsaa ældre, foranstalter Uro paa et eller flere politiske Møder — det er den Slags Ting, der er sket; saa er de strafskyldige, de, der er Medlemmer af denne Sammenslutning, de, der har været med til at gøre det. Men strafskyldige er ogsaa alle de, som uden at have været med til at lave Uroen, uden at være Medlemmer af Sammenslutningen, har deltaget i det Møde, hvor der blev foranstaltet Uro — i dette Tilfælde i Socialdemokratiets Møde. Saaledes staar der i Lovforslaget.

Jeg trækker dette frem, fordi jeg er sikker paa, der vil komme Ændringsforslag til anden Behandling, da man vil opdage, at her er noget galt. Og jeg trækker det frem, fordi det er en yndet Sport for Regeringspolitikere, hvis de kan opdage en eller anden teknisk Fejl i et af vore Lovforslag eller Ændringsforslag, at lave et forfærdeligt Hus og forsøge at argumentere mod denne tekniske Fejl. Det sker altsaa ogsaa, at Regeringen begaar den Slags Fejl, og Regeringen burde dog være i Stand til at forme sine Lovforslag, saa de ikke alene var forstaaelige og letfattelige, men ogsaa teknisk uangribelige.

Hvad Ændringen til § 121 angaar, kan jeg for saa vidt tilslutte mig dem, der siger, at den nugældende Lovgivning viser sig at være tilstrækkelig. Det ærede Medlem Hr. Pürschel, som i lange Tider ikke har læst noget som helst andet end sine egne Artikler samt den Polemik i Pressen, der vedrører Det konservative Folkeparti, er af den Opfattelse, at den nugældende Lovgivning er tilstrækkelig, men Regeringen anvender den jo ikke over for Kommunerne. Jeg maa da minde om, at „Arbejderbladet“s Redaktør i Øjeblikket sidder i Fængsel — jeg erkender, jeg ved endnu ikke, i hvilket, det har man ikke meddelt os —, men han er for faa Dage siden idømt 4 Maaneders Hæfte for at have fornærmet Politiet. Saa vidt jeg ved, er det den strengeste Pressedom, der nogen Sinde er fældet her i Landet, og alene denne Kendsgerning synes jeg burde give de Herrer af Pressen noget at tænke paa, eftersom den Presse, de repræsenterer, enten overhovedet ikke har nævnt dette, eller nævnt det bortgemt mellem det fjerde Petitstof.

Hvilken Forseelse har Holst gjort sig skyldig i? Hvad er der sket? I „Arbejderbladet“ stod der praktisk talt intet som helst andet, end der paa samme Tid stod at læse i „Social-Demokraten“s Spalter, og ikke andet og ikke være end det, der Januar 1931 var at læse i „Politiken“ om Politiets Overfald paa de arbejdsløse paa Raadhuspladsen. Disse Blade blev ikke tiltalt og blev ikke dømt. „Arbejderbladet“s Redaktør var i Stand til at føre Sandhedsbevis for Rigtigheden af, hvad der var skrevet i „Arbejderbladet“. Ikke des mindre blev han dømt. Jeg synes, det tyder tilstrækkeligt paa, at Regeringen formaar at anvende den bestaaende Lovgivning imod det kommunistiske Parti.

Der er netop nu rejst en ny Sag mod os, som vi kun har faaet Meddelelse om ved et af disse talløse Diskretionsbrud, ved at „Social-Demokraten“, der informeres fra særlig Kilde, har kunnet meddele det paa et Tidspunkt, da vi ikke anede noget om det. Hvad gaar denne Anklage ud paa? Jo, „Arbejderbladet“ har skrevet, at vi har Klassesdomstole her i Landet, og det er strafbart at skrive den Slags Ting. Anklagen rejses af Rigsadvokaten efter Ordre fra Regeringens Justitsminister. Jeg skal ikke forsvare mig med, at det har den socialdemokratiske Presse skrevet saa tit, for vi er jo vant til, at de Herrer løber fra alle deres tidligere Standpunkter og optager alle deres reaktionære Forgængeres Vaaben, naar det gælder om at ramme os. Men selv nok saa mange Domme over vor Presse kan ikke ændre det Faktum, at vi har Klassesdomstole her i Landet, som i hvilket som helst andet Land.

Jeg vil gerne ved denne Lejlighed spørge Justitsministeren, om han agter at rejse Tiltale mod dem, der er ansvarlige for Forlaget „Fremad“ her i København. Paa dette Forlag er der, saa vidt jeg ved, udgivet en Bog, der hedder „Det kommunistiske Manifest“, hvor en vis Karl Marx skriver, at alle kapitalistiske Samfundsorganer er Klasseorganer, beregnet paa Undertrykkelse af Arbejderklassen, og at Domstolene er Klassesdomstole. Hvis der fandtes Konsekvens, vilde man ogsaa skride ind der, men der findes ingen Konsekvens, for det gælder for Regeringen og for Justitsministeren, ikke om at øve Ret og Skel eller handle i Henhold til Lovens Paragraffer, men om at ramme Det kommunistiske Parti.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel har talt en Del om den Lovhjemmel, som Regeringen har, og som den efter hans Mening